

Поліція проти міліції. Протистояння перейменувань

У зв'язку з порівняно нещодавнім виникненням нового органу – поліції, хочеться вірити в те, що це є зовсім нова структура, з новими людьми та новими правилами, що це є не та давня міліція, яка існувала в нашій країні довгий час. Здавалося б, назви дуже схожі. Але для того, щоб переконатися в різності цих структур необхідно звернутися до історичних джерел, які пояснять увесь сенс перейменування.

В історії під словом «міліція» було прийнято позначати збройні формування, які використовувалися і для військових цілей, і для підтримання громадського порядку, створювались з населення на добровільній основі, тобто так зване народне ополчення, не входили до складу правоохоронних органів. З латині слово *millitis* означало «військовий», а *mille* – «тисяча» або «легіон».

В Україні після лютневої революції в квітні 1917 р. формувались добровільні міліцейсько-військові організації. Вони з'явилися спонтанно в 1917–1918 рр. для «оборони вольностей українського народу» та охорони громадського порядку від «банд збільшовичених дезертирів». Декретом РНК УРСР від 9 лютого 1919 р було створено робітничо-селянську міліцію. В декреті пояснювалося, що основне завдання «охорона революційного порядку та особистої безпеки громадян», а також боротьба «з кримінальними злочинними елементами, які є наслідком капіталістичного ладу». [1]

Щодо слова «поліція», то воно походить з давногрецької «*politeia*» і означає «держава». Це є орган державної влади, який охороняє громадський порядок і бореться з правопорушниками та злочинцями.

На початку слово «поліція» розумілося як «всі сфери відповідальності держави» і лише пізніше, в 19 ст. пояснювало державні функції в боротьбі з правопорушниками.

Народ поліцію ненавидів, адже це був державний каральний орган, який постійно придушував повстання, сили яких завжди кидали на демонстрантів та страйкарів. Суспільство було налаштовано вкрай опозиційно в результаті насильницьких дій поліцейських та армії в ході лютневих подій. Поліцейських та жандармів вбивали та переслідували. Жорстокість людей пояснюється негативною репутацією поліції в суспільстві. Після Лютневої революції були ліквідовані жандарми та Департамент поліції. Петроградською радою була проголошена заміна поліції на «народну міліцію». Так само прослідковуємо тенденцію схожого ставлення українців до вже згаданої міліції. Їй відкрито висловлювали недовіру через надмірну корупцію та перевищення уповноважень, внаслідок чого після революційних подій 2013-2014 років вирішено розпустити міліцію та 2.07.2015 року створено Національну поліцію України.

Отже міліція є таким собі пережитком радянського союзу, який означає «озброєне народне ополчення», в свою чергу поліція – це професійний державний орган, який забезпечує правопорядок не застосовуючи каральних засобів. Звернувшись до букви закону, а саме до Законів України «Про Національну поліцію» і «Про міліцію» та цитуючи перші статті цього закону «Національна поліція України - це центральний орган виконавчої влади, який служить суспільству шляхом забезпечення охорони прав і свобод людини, протидії злочинності, підтримання публічної безпеки і порядку»[2] та «Міліція в Україні - державний озброєний орган виконавчої влади, який захищає життя, здоров'я, права і свободи громадян, власність, природне становище, інтереси суспільства і держави від протиправних посягань» [3], можна зрозуміти, що спектр функцій поліції менший, а міра покарання гуманніша.

Список використаних джерел:

1. Історія міліції в Україні/ Електронний ресурс – Режим доступу: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%86%D1%81%D1%82%D0%BE%D1%80%D1%96%D1%8F_

%D0%BC%D1%96%D0%BB%D1%96%D1%86%D1%96%D1%97_%D0%B2_%D0%A3%D0%BA%D1%80%D0%B0%D1%97%D0%BD%D1%96

2. Закон України. «Про Національну Поліцію» // ВВРУ. – 2015 - № 40-41

3. Закон України. «Про міліцію» від 20 грудня 1990р.(зі змінами, внесеними Законами України №312-XIV від 11.12.1998)